

Státní zkouška z výtvarné výchovy

studijního oboru učitelství výtvarné výchovy pro základní a střední školy

7504T228 - prezenční dvouoborové Mg studium navazující

Úvodní ustanovení

1. Státní zkouška z výtvarné výchovy s didaktikou (dále jen SZ) se koná v souladu s § 10 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze – Pedagogické fakulty (dále jen SZŘ) a příslušným opatřením děkana fakulty.
2. V souladu s odst. 1 § 10 SZŘ je pro studenta, který vypracoval diplomovou práci z výtvarné výchovy, podmínkou konání SZ z výtvarné výchovy úspěšné obhájení diplomové práce.
3. Státní zkouška z výtvarné výchovy je ústní a koná se před komisí, jmenovanou děkanem fakulty. Složení komise upravuje čl. 7 SZŘ Univerzity Karlovy v Praze.
4. SZ se koná v termínech, určených harmonogramem fakulty pro příslušný akademický rok.
5. Klasifikace SZ se řídí odst. 6, 7 a 11 § 10 SZŘ UK Ped F v Praze.
6. Při SZ má student prokázat teoretické znalosti a schopnost jejich tvůrčí aplikace do současné problematiky výtvarné pedagogiky, výtvarné kultury a výtvarného umění.
7. Při státní zkoušce z výtvarné výchovy si student vylosuje dvě témata – po jednom z každé z následujících oblastí. Student má právo na promyšlení koncepce své odpovědi, popř. písemnou přípravu po dobu maximálně třiceti minut na obě vylosovaná témata.
8. Oblastmi SZ jsou: A) Teorie a dějiny výtvarné kultury, B) Teorie a didaktika výtvarné výchovy.
9. Odpovědi na otázky z obou oblastí klasifikuje komise v neveřejném jednání jednou společnou známkou ze SZ z Vv.
10. Opatření vedoucího katedry výtvarné výchovy UK Ped F v Praze o Státní zkoušce z výtvarné výchovy studijního oboru učitelství výtvarné výchovy pro základní a střední školy - prezenční dvouoborové studium – je vyhlášeno ke dni 1. prosince 2003 a vstupuje v platnost dnem 1. září 2004 pro SZ z Vv, konané od uvedeného data.

S platností od SZZ, konaných v letním semestru akad. roku 2005/06, je studentům doporučeno vytvořit, jako součást přípravy ke SZZ, obrazovou dokumentaci výtvarných děl a dokumentaci realizované praxe, uložené na elektronickém médiu (flash, CD, apod.). Tuto dokumentaci mohou studenti využít při koncipování otázek, vylosovaných ke zkoušce.

V Praze, září 2011

Lucie Hajdušková, Ph.D.
vedoucí oddělení

Doc. ak. mal. Ivan Špirk
vedoucí katedry výtvarné výchovy UK PedF v Praze

Oblasti státní zkoušky z výtvarné výchovy studijního oboru učitelství výtvarné výchovy pro základní a střední školy – navazující magisterské prezenční dvouoborové studium.

Koncepce otázek vychází z potřeb budoucí pedagogické praxe absolventů. Klade důraz na samostatné řešení základních problémových okruhů, vycházejících ze specifiky oborového myšlení a ze souvislostí s ostatními humanitními disciplínami. Při koncipování odpovědi je třeba stavět na principech daného problému, nikoliv jen na chronologickém vyjmenování děl a autorů. Z toho vyplývá potřeba strukturovat otázku vhodnou a vyváženou volbou konkrétních příkladů z vybraných vývojových fází dějin umění s důrazem na umění 20. a 21. století. Otázky by měly být pojímány v širších souvislostech historických, filozofických atd., ale v přímé vazbě na daný dílčí problém a didaktické aspekty jednotlivých témat. Znalostní a faktografický základ je na rozdíl od bakalářských zkoušek hlubší. Důležitou součástí SZZ je pečlivě strukturovaná obrazová dokumentace, na které může student konkrétně demonstrovat a obhajovat své teoretické postoje.

V dvouoborovém studiu lze v odpovědích uplatnit prohlubující roli druhého studijního předmětu, jehož interpretační pole bude očekávaně součástí studentských odpovědí. Bude kladen důraz na srovnávání oborových teoretických bází, které mohou sloužit jako východiska pro vlastní interpretační pojetí SZZ okruhu.

A. Teorie a dějiny výtvarné kultury

Problémové okruhy:

- I. Umělecké dílo jako výpověď doby
(Vztah skutečnost - umělec - umělecké dílo - recipient)
- II. Struktura uměleckého díla jako znakového systému
- III. Morfologie a tektonika uměleckého díla
- IV. Systémy vizuálního řádu
- V. Výtvarné druhy, jejich specifičnost a komparace s jinými uměleckými druhy

Otázky:

I. Umělecké dílo jako výpověď doby. (Vztah skutečnost - umělec - umělecké dílo - recipient).

1. Vztah umění a skutečnosti (z hlediska tvorby i recepce), proměny jejich vzájemného vztahu v epoše moderny a postmoderny.

Základní možnosti přístupu ke skutečnosti (smyslový, rozumový, citový, estetizující), možnosti třídění způsobů uměleckého vyjádření. Umělecké dílo jako výpověď doby, osobní výpověď umělce a komunikační východisko osobní reakce diváka. Vzájemné vztahy obou rovin.

2. Stylizace (racionální, expresivní, dekorativní), abstrahování, deformace a další odchylky od naturalistického zobrazení skutečnosti a jejich příčiny.

Příčiny a podoby stylizace ve vztahu k základním přístupům ke skutečnosti. Příčiny a proměny stylizace v umění 20. a 21. století. Rozdíl mezi stylizací, abstrahováním a deformací.

II. Struktura uměleckého díla jako znakového systému

3. Znak jako prostředek vizuální komunikace. Rozdíly a vztahy mezi formou, obsahem a výrazem znaku ve volném umění a užití tvorbě.

Vztah mezi reálným a figurativním předmětem, podíl míry stylizace na výpovědi znaku. Typy znaků. Znak a symbol ve výtvarném umění. Umělecké dílo jako zvnitřněný systém znaků, jako proces kódování a dekódování.

4. Vztah obsahu a formy v uměleckém díle a jeho proměny s důrazem na moderní a postmoderní umění.

Forma jako prostředek sděleného obsahu. Konkrétní příklady proměn formy u téhož námětu. Akcentace výrazné polarity formy a obsahu v moderním a postmoderním umění.

5. Konvence, kánony, normy a schémata a jejich uplatnění v umění. Jejich proměna v moderním a postmoderním umění.

Dvoznačnost stylu a konvence. Styly, normy a schémata v umění a ve společnosti.

III. Morfologie a tektonika uměleckého díla

6. Tvar a prostor v architektuře - formální a duchovní aspekty vzájemného vztahu.

Vztah architektonického tvaru k vnějšímu a vnitřnímu prostoru. Pasivní a aktivní vztah hmoty a prostoru, konkrétní příklady z historické a moderní architektury. Duchovní aspekty tvaru a prostoru a jejich vazba na aspekty formální.

7. Tvar a prostor v sochařství, zásadní proměny jejich vzájemného vztahu.

Specifičnost sochařského tvaru a jeho vztahu k prostoru (ve srovnání s architekturou a malířstvím) a jejich příčiny. Aktivní a pasivní vztah sochařského tvaru k prostoru. Reliéfní sochařská tvorba a její specifičnost. Socha ve veřejném prostoru. Kvalitativní proměny materiálů, tvaru a prostoru v moderním a postmoderním sochařství.

8. Tvar a prostor v dvourozměrném výtvarném projevu. Specifika malby, kresby a grafiky ve srovnání s architekturou a sochařstvím.

Podíl jednotlivých výrazových prostředků (linie, barva světlo) na malířském tvaru a prostoru. Typologie tvaru, vztah tvaru a prostoru a proměny jeho pojetí. Typologie prostoru a výrazné proměny v moderním a postmoderním umění.

9. Kvalitativní proměny tvaru a výtvarných technik v umění 20. a 21. století - materiální tvorba.

Zásadní proměny pojetí tvaru a prostoru - objekty/asambláže, akumulace, komprese, multiplikace atd., reprodukce plošné i trojrozměrné, instalace a jim odpovídající proměny výtvarných technik. Nové formy a podoby výtvarných druhů (sochařství, malby) a technik v konfrontaci s jejich tradičním pojetím.

10. Kompozice ve dvourozměrném výtvarném projevu a volné prostorové tvorbě a její proměny v moderním a postmoderním umění.

Kompozice jako schéma v období historických slohů a příčiny tohoto pojetí (příklady kompozičních schémat). Proměny kompozice v moderním malířství: od spontánní organické kompozice k přísnému řádu geometrické abstrakce. Vztah hmoty a prostoru jako podstaty kompozičních principů v architektuře a sochařství - společné znaky a rozdíly. Proměny kompozice v moderní architektuře a sochařství.

IV. Systémy vizuálního řádu

11. Zásadní kvalitativní proměny figurativního umění a jejich příčiny.

Proměny figurativního zobrazení jako obraz myšlení doby, jejího vztahu ke světu - konfrontace výrazné stylizace raně středověkého křesťanského umění a stále důslednější smyslový přístup od renesance do 19. století - příčiny. Vrchol kvalitativních proměn figurativního umění ve 20. století, klíčové zlomy v jeho vývoji.

12. Vývoj abstraktního projevu od počátků do 20. a 21. století – racionální, dekorativní a expresivní abstrakce ve volném i užitém umění.

Projevy abstrakce v pravěkém, starověkém a raně středověkém umění - odlišné příčiny. Racionální abstrakce v moderním a postmoderním umění. Abstraktní expresionismus 20. století a jeho podoby – klíčové fáze proměn.

13. Akce, tělo, slovo, místo - formy akčního umění, body artu, koncept-artu a umění instalace jako progresivní podoby vizuálního řádu.

Umění akce, body art, koncept art, umění instalace a video art jako nové prostředky výtvarného vyjádření - příčiny, možnosti, podoby. Nejvýznamnější skupiny a umělci ve světě a u nás.

V. Výtvarné druhy, jejich specifičnost a komparace s jinými uměleckými druhy

14. Místo a význam kresby ve vybraných kulturních obdobích, současné postavení kresby jako specifického výtvarného oboru.

Kresba jako samostatný fenomén a její výrazové prostředky. Kresba jako nejzákladnější (nejpřímější) výtvarný projev od zrodu lidské civilizace. Funkce, účel a cíl kresby v různých vývojových stádiích a kulturních oblastech.

15. Vznik, proměny rolí a postavení volné grafiky ve vývoji evropského a mimoevropského výtvarného umění. Grafika v moderním a postmoderním umění.

Grafika jako samostatná umělecká disciplína. Postavení a význam grafiky v různých obdobích. Proměny české grafiky 20. století. Významné fenomény současné grafiky. Technické možnosti grafiky a principy tisku.

16. Historické proměny a současnost písma a knihy.

Obraz jako forma sdělení, vznik a proměny písma a užití grafiky v různých kulturních oblastech. Užitá grafika a grafický design, vizuální komunikace. Historie, vývoj a současné pojetí knihy. Struktura knihy, typografie, ilustrace. Autority mezi tvůrci písma a české knižní tvorby – typografové, ilustrátoři, nakladatelé. Kniha a nové nosiče vizuální informace.

17. Umělecké řemeslo, užitá tvorba, design, užitě a volné umění a proměny jejich vztahu. *Materiál, tvar, výrobek. Jeho kvalita, důležité funkce. Řemeslo a průmyslová výroba. Požadavky na moderní užitkový předmět, vliv módy a životního stylu. Ekologické aspekty. Současný český i světový design - nové trendy, obory, autority.*

18. Nová média a technologie – videoart, multimediální umění, digitální tvorba, net-art, proměny vizuálního řádu vlivem nových technologií. *Vliv analogových a digitálních technologií na vývoj výtvarného umění. Specifika pohyblivého obrazu, projekce a multimediální instalace.*

19. Fotografie jako svébytná umělecká forma. Proměny fotografie v historii a v současnosti. *Fotografie a její role ve společnosti. Významné tendence a osobnosti světové a naší fotografie. Dokumentární a autorská fotografie. Fotografie a veřejný prostor. Oborové přesahy fotografie. Postmoderní fotografie – realita a fikce.*

20. Výtvarné umění a jeho vztahy k ostatním druhům umění, překračování hranic mezi uměleckými druhy - důraz na moderní a postmoderní umění. *Synestezie, synopsis, komparace jako svědectví adekvátních tendencí jako výpovědi doby, překračování hranic mezi uměleckými druhy. Příklady z období historických slohů, hlavní důraz na období moderny a postmoderny. Multimediální umění jako typický rys současnosti.*

B. Teorie a didaktika výtvarné výchovy

Problémové okruhy:

- I. Žák ve výtvarné výchově.
- II. Obsah výuky ve výtvarné výchově a jeho širší souvislosti (učivo, jeho uspořádání a zpracování v kulturních a společenských kontextech).
- III. Procesy a formy výuky ve výtvarné výchově (projektování, realizace a posuzování výuky).
- IV. Učitel a jeho přístup k výuce ve výtvarné výchově.

Otázky:

I. Žák ve výtvarné výchově

1. Osobnost žáka ve výtvarné výchově.

Postavení a role žáka ve výtvarné výchově – žák jako člověk, tvůrce, divák, příslušník kulturního společenství. Ontologický vývoj a typologie výtvarného projevu – důsledky pro pedagogickou práci učitele.

2. Vztah mezi žákem a učitelem ve výtvarné výchově.

Vztah mezi žákem a učitelem ve výtvarné výchově a jeho pedagogické, psychologické i sociální souvislosti. Problém kázně a pedagogického řízení v kontextu vztahů mezi žákem a učitelem (žáci jako skupina a jako jednotlivci). Sociální vztahy mezi žáky na pozadí výtvarné tvorby, smysl pro různorodost výtvarných řešení – společné práce.

3. Vlivy výtvarné výchovy v individuálních a společenských souvislostech.

Smysl a cíle vzdělávacího a výchovného působení na žáka ve Vv. Možnosti prevence ve výtvarné výchově ve vztahu k psychickým a sociálním poruchám v dětství a dospívání, terapeutické aspekty výtvarné výchovy. Arteterapie a artefietika, jejich vzájemné shody a rozdíly, vztahy, metody a cíle.

II. Obsah výuky ve výtvarné výchově a jeho širší souvislosti. Učivo, jeho uspořádání a zpracování v kulturních a společenských kontextech.

4. Učivo a jeho charakteristické rysy ve výtvarné výchově.

Historický vývoj učiva ve Vv. Kulturní, umělecké, sociální a personální stránky učiva. Subjektivní a intersubjektivní stránky učiva. Vztah mezi „řemeslnou“ a námětovou stránkou učiva ve výtvarné výchově. Ontodidaktická a psychodidaktická transformace obsahu. Učivo Vv podle RVP.

5. Učivo ve výtvarné výchově v kulturních a společenských souvislostech.

Kulturní, umělecké, společenské a personální stránky učiva, jejich vztahy a provázanost. Etické a morální stránky učiva (Učivo Vv jako nástroj etické a morální výchovy?), vztah umění a společenských norem, kontroverze v umění a jejich místo v hodinách Vv.

6. Výběr a didaktické uchopení obsahů ve výtvarné výchově.

Jak vybírat učivo, jak je didakticky uchopit, uspořádat a jak s ním zacházet v přípravě a vedení situací v pedagogickém díle. Příprava námětu a jeho didaktické rozpracování. Specifické výtvarné otázky jako jádro učiva ve výtvarné výchově a jejich vztah k dalším tematickým okruhům výchovného působení.

7. Didaktické zpracování učiva ve výtvarné výchově.

Učivo ve výtvarné výchově v akci – jak probíhá didaktická transformace a realizace učiva do konkrétní práce učitele ve výuce. Vztahy mezi námětem, výtvarnými postupy a úkolem chápaným jako otázka, na kterou je dobré odpovídat. Vztahy mezi transmisí a tvořivostí ve výtvarné výchově. Vztahy mezi kritickou analýzou (reflexí) a spontaneitou ve výtvarné výchově.

8. Rámcový vzdělávací program a školní vzdělávací program.

Vznik a vývoj kurikulárních dokumentů pro výtvarnou výchovu. Kurikulární dokumenty pro ZŠ, SŠ a ZUŠ, jejich koncepce a obsah, shody a rozdíly. Vzdělávací oblast Umění a kultura. Vztah mezi RVP a ŠVP. Konkrétní ukázka ŠVP pro výtvarnou výchovu.

9. Mezioborové a mezipředmětové vztahy ve výtvarné výchově.

Obory s těsnou návazností na Vv. Průřezová témata v RVP a jejich vztah k výtvarné výchově. Mezipředmětové vazby ve Vv. Kontextualizace obsahu a jeho zpracování na pomezí vybraných disciplín (konkrétní ukázka zpracování určitého obsahu studentem). Projektová metoda.

10. Vizuální gramotnost a vizuální kultura.

Vymezení pojmů VK a VG, společenské a kulturní kontexty jejich vzniku. Vztah výtvarné výchovy a teorií vizuální kultury. Koncepce výtvarné výchovy zaměřené na vizuální kulturu u nás a v zahraničí (VCAE).

III. Procesy a formy výuky ve výtvarné výchově (projektování, realizace a posuzování výuky)

11. Vyučovací jednotka, její struktura a její souvislosti ve výtvarné výchově.

Hodina výtvarné výchovy jako pedagogické dílo. Situace v životě nebo v umění a od nich odvozené situace ve výchově. Aranžování pro žáky podnětných učebních situací ve výtvarné výchově; úloha výtvarného fenoménu v učební situaci a jejím pedagogickém aranžování.

12. Příprava na výuku – rozvržení a vedení výuky.

Projektování výuky (fáze, postup, metody, klíčové pojmy). Projektování výuky s oporou v námětu nebo v technice. Specifické výtvarné otázky v přípravě výuky. Vztah mezi výukovou situací a dílem – kdy se situace mění v pedagogické nebo umělecké dílo. Úloha učitele pro zdar pedagogického díla – vedení výuky v rámci vymezeného řádu a struktury společně s otázkami tvořivého přístupu k výuce.

13. Motivování a motivace ve výtvarné výchově.

Motivace k výtvarné činnosti ve výtvarné výchově. Otázka vztahu žáků k umění a k předmětu výtvarná výchova. Motivování ve výtvarné výchově ve vztahu k hodnocení. Sociální, výkonová a poznávací motivace žáků ve výtvarné výchově. Žákovo pojetí výtvarného projevu (výtvarná typologie) v souvislostech motivování a hodnocení (v autonomním i heteronomním pojetí).

14. Interpretace a reflexe ve výtvarné výchově.

Místo interpretace a reflexe ve Vv. Vztah subjektivní a intersubjektivní roviny při interpretaci. Komunikační aspekty výtvarné výchovy. Problém reflektivity ve výchově uměním (má být výtvarná práce žáků předmětem jejich reflektování?). Reflektivní dialog jako součást výuky, sebereflexe jako zdroj poznání. Vztah mezi vizuálním a verbálním vyjádřením žáka.

15. Hodnocení ve výtvarné výchově.

Hodnocení ve výtvarné výchově jako pedagogická, psychologická, umělecká a sociální otázka. Kdy, co a jak hodnotí žák, učitel (autonomní a heteronomní přístup k hodnocení). Hodnocení ve výtvarné výchově v rámci vstřícného a zprostředkujícího pojetí výuky. Vizuální gramotnost, kritické myšlení a myšlení vyššího řádu ve výtvarné výchově v kontextech hodnocení.

16. Posuzování (evaluace) výuky v souvislostech odborných koncepcí výtvarné výchovy.

Posuzování úspěšnosti pedagogického díla – reflektování a evaluace. Úloha širšího pedagogického a kulturního kontextu v posuzování úspěšnosti pedagogického díla (současné koncepce vzdělávání, současné koncepce výtvarné výchovy a současná kultura jako rámec pro hodnocení). Úloha vzájemné komunikace mezi učiteli výtvarné výchovy a úloha teorie (chápané jako nástroj profesní komunikace) při posuzování výuky.

17. Učitelovo pojetí výuky a programy výtvarné výchovy.

Pojetí výtvarné výchovy v práci učitele. Vymezení učitelova pojetí výuky, jeho uvědomělá i neuvědomělá stránka, a způsoby jeho reflektování. Vztah mezi osobním pojetím výuky a širšími koncepcemi (osnovy, rámcové vzdělávací programy, evaluační standardy apod.). Historický vývoj koncepcí výtvarné výchovy ve světě a v tuzemsku z pohledu evaluace vlastní pedagogické práce.

18. Výtvarná výchova v sociálním prostoru.

Výtvarná výchova jako školní předmět a jako most mezi školou a veřejností. Komunikace s rodičovskou a odbornou veřejností. Možnosti prezentace vlastní pedagogické práce učitele. Otázky etiky a práva veřejné prezentace dětské výtvarné práce.

19. Základní a střední školy a výtvarná výchova.

Postavení ZŠ a SŠ v českém systému vzdělávání. Specifika a funkce výtvarné výchovy na ZŠ a SŠ. Kurikulární dokumenty. Organizace a formy výuky. Ostatní vzdělávací instituce a volnočasové výtvarné vzdělávání v ČR a jejich vztah k ZŠ a SŠ.

20. Galerijní a muzejní edukace.

Výtvarná výchova jako součást vzdělávání v soudobé společnosti a jako součást sítě kulturních institucí (nové formy komunikace mezi školou, galerií, muzeem, místními centry kulturních a sociálních aktivit). Metody a typy programů galerijní a muzejní edukace. Historické kontexty galerijní a muzejní pedagogiky u nás a ve světě.

IV. Učitel a jeho přístup k výuce ve výtvarné výchově

21. Osobnost učitele ve výtvarné výchově.

Učitel ve výtvarné výchově – lidské a profesní charakteristiky. Učitel výtvarné výchovy a jeho vztah k oboru, umění a vlastní tvorbě. Já jako učitel – vlastní profesní profil, otázky vztahu k profesní komunitě, profesní rozvíjení.

22. Učitelská autorita ve výtvarné výchově.

Charismatická, byrokratická a profesní autorita učitele. Osobnost učitele v kontextu pedagogické práce se žáky. Otázka „moci a bezmoci“ učitele jako člověka zodpovědného za vedení a průběh pedagogického díla.

23. Reflexe a sebereflexe učitele výtvarné výchovy.

Učitel jako reflektivní praktik. Úloha pojetí výuky při reflektování a posuzování vlastní pedagogické práce učitele. Sociální, etická a genderová problematika v práci učitele (vztahy k žákům, kolegiální vztahy, vztahy k rodičům, k nadřízeným, apod.).

24. Výzkum ve výtvarné výchově.

Obsahy a cíle výzkumu ve výtvarné výchově. Kvalitativní a kvantitativní metody výzkumu. Návrh, realizace a vyhodnocení výzkumu. Metody sběru a analýzy dat. Místo výzkumu v práci učitele výtvarné výchovy.

V Praze, září 2011

Lucie Hajdušková, Ph.D.
vedoucí oddělení

Doc. ak. mal. Ivan Špirk
vedoucí katedry výtvarné výchovy UK Ped F v Praze

Kritéria úspěšného vystoupení pro SZZ

Pokud k SZZ využije student/ka obrazovou dokumentaci výtvarných děl a dokumentaci realizované praxe, pak:

1. předkládá **vlastní obhajitelný** soubor reprodukcí opřený o adekvátní výběr obrazové dokumentace ke každému okruhu SZZ, soubor může programově překročit výběr omezující se na příklady z malířství, sochařství a architektury do dalších výtvarných oborů – kresby, grafiky, fotografie, filmu, divadla a ukázek z oblastí nevýtvarných – literatura, hudba, apod.

Student/studentka:

2. představuje kvalitní koncepci opřenou o znalost, reprezentující vhled do výtvarné odborné problematiky
3. prokazuje základy oborového myšlení, jehož specifičností je vizuální citlivost a funkční vizuální gramotnost v následujících rovinách: odborná analýza a interpretace uměleckého díla, opřená o vědeckou literaturu a vlastní zkušenost (tj. návštěva galerií a muzeí, konkrétních výstav, workshopů, uměleckých událostí, apod.) - vědeckou literaturou rozumíme primární prameny
4. demonstruje vlastní odborný výklad na konkrétním příkladě uměleckého díla (na reprodukci vybrané v připravené obrazové dokumentaci - viz bod 1)
5. prokáže schopnost myšlení v souvislostech a vysvětlí, jakým způsobem vypovídá umělecké dílo o své době a jak se vztahuje k současnosti
6. faktografie není cílem zkoušky, a proto student používá faktografii jako nezbytné východisko pro odbornou interpretaci
7. používá odbornou terminologii jako základ analýzy, vysvětluje klíčové (odborné) pojmy s oporou v odborné literatuře (na kterou se odkazuje)
8. užívá spisovného jazyka, hovoří plynule a kultivovaně, vede s komisí odborný dialog, reaguje na dotazy komise

doporučení k přípravě na SZZ:

1. soubory reprodukcí ke každé otázce doporučujeme vybírat po problémech (vztahy, vlivy, kontexty), opustit čistě faktografický či chronologicky připravený soubor
2. výběr reprodukcí přizpůsobit časovému prostoru při zkoušce
3. optimalizovat seznam literatury pro každou ze čtyř teoretických oblastí
4. konzultovat pojetí přípravy okruhů SZZ s vyučujícími katedry a pečlivě vyzkoušet délku vlastní prezentace
5. trénink komunikačních dovedností (spisovná čeština, plynulý projev)

V Praze, září 2011

Lucie Hajdušková, Ph.D.
vedoucí oddělení

Doc. ak. mal. Ivan Špirk
vedoucí katedry výtvarné výchovy UK Ped F v Praze